

ROBERT GALBRAITH

VE SLUŽBÁCH
ZLA

Třetí případ Cormorana Strika

PLUS

Ve službách zla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Galbraith
Ve službách zla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ROBERT GALBRAITH

VE SLUŽBÁCH
ZLA

Přeložil Ladislav Šenkyřík

PLUS

CAREER OF EVIL

First published in Great Britain in 2015 by Sphere

Copyright © 2015 J.K. Rowling

Cover design & photography: Nico Tylor

© Little Brown Book Group Limited 2015

Osobnostní práva byla uplatněna.

S výjimkou osob veřejně známých jsou všechny postavy a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována, uchovávána ve vyhledávacím systému ani přenášena v jakékoli formě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele ani být dávana do oběhu v jakékoli jiné vazbě či obalu, než v jakých byla publikována, a bez totožné podmínky (zahrnující tuto podmínku) uvalené na následného kupce.

Úryvky z textů Blue Öyster Cult z let 1967–1994 jsou citovány s laskavým svolením od Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd. Plné znění licenčních copyrightů viz strany 567–571.

www.blueoystercult.com

Album *Don't Fear the Reaper: The Best of Blue Öyster Cult* od Sony Music Entertainment Inc je nyní k dostání na iTunes a u všech obvyklých prodejců hudby.

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-259-0528-9

ISBN e-knihy 978-80-259-0543-2

Séanu a Matthewovi Harrisovým

*Naložte s tím věnováním, jak budete chtít,
jen ho za žádných okolností
nepoužívejte
na obočí.*

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize –
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil...

Blue Öyster Cult: „Career of Evil“
Text Patti Smith

1

2011

This Ain't the Summer of Love

Všechnu její krev se mu vydrhnout nepodařilo. Pod nehtem levého prostředníčku se mu jako závorčka táhl temný proužek. Snažil se jej vyškrábat, i když ho ten pohled docela těšil: jako připomínka vzrušení ze včerejška. Po chvíli marného drhnutí si prst se zbytky zaschlé krve strčil do pusy a začal sát. Železitá pachut' mu rázem vrátila vůni mohutného proudu, který divoce vystříkl na dlaždičky podlahy, pocákal stěny, promáčel mu džíny a broskvově zbarvené osušky – heboučké, nadýchané a úhledně poskládané – proměnil v hadry nasáklé krví.

Barvy mu dnes ráno připadaly zářivější, svět jako by zkrásněl. Cítil se vyrovnaně, povzneseně, jako by ji do sebe celou nasál, jako by její život dostal transfuzí do svých žil. Jakmile je člověk zabil, připoutal je k sobě natrvalo: ovládl je nesrovnatelně mocnějším poutem, než jaké skýtá sex. Už pouhé vědomí toho, jak vypadaly ve chvíli smrti, svou důvěrností překonávalo cokoli, co spolu můžou zakusit dvě živá těla. Vzrušovalo ho pomyšlení, že nikdo nemá nejmenší ponětí o tom, co provedl ani co se chystá provést příště. Ve slabém dubnovém slunci se opíral o vyhřátou zeď, šťastně a spokojeně si cumlal prostředníček a pohledem přitom zkoumal protější dům.

Nebyl to nijak výstavní dům. Docela obyčejný. Ale nepochybně se v něm žije příjemněji než v mrňavém bytečku, kde v černých plastových pytlích čeká na spálení oblečení ztvrdlé včerejší krví a za rourou pod kuchyňským dřezem se tísní jeho důkladně vyčištěné, nablýskané nože.

Před tímhle domem černý litinový plůtek chránil malou předzahrádku a neudržovaný trávník. Dvoje bílé domovní dveře, namáčknuté těsně vedle sebe, prozrazovaly, že třípodlažní budovu přestavěli na oddělené bytové jednotky v přízemí a v patře. V přízemí bydlela dívka jménem Robin Ellacottová. I když si dal tu práci, aby zjistil její skutečné jméno, ve svých představách jí říkal Sekretářka. Zrovna ji zahlédl, jak prošla kolem arkýřového okna, snadno rozpoznatelná díky svým světlým vlasům.

Sledování Sekretářky pro něj představuje dodatečné rozptýlení, příjemný bonus. Měl pár hodin nazbyt, a tak se sem na ni zašel podívat. Dnešek si vyhradil na odpočinek, pauzu mezi včerejší a zítřejší extází, mezi uspokojením z toho, co bylo vykonáno, a vzrušením nad tím, k čemu dojde příště.

Dveře napravo se nečekaně otevřely a Sekretářka vyšla na ulici v doprovodu nějakého muže.

Stále se opíral o vyhřátou zeď a s hlavou obrácenou do strany pozoroval ulici, takže se mohlo zdát, že tu čeká na nějakého kamaráda. Ani jeden mu nevěnovali pozornost. Vydali se vzhůru ulicí bok po boku. Dal jim asi minutový náskok, než se rozhodl vyrazit za nimi.

Ona na sobě měla džíny, světlé sako a kozačky s rovnou podrážkou. Když ji teď viděl na sluníčku, zaznamenal, že její dlouhé, vlnité vlasy mají nádech do zrzava. Postřehl, že mezi dvojicí panuje mírný odstup, ani spolu nemluvili.

V lidech se vyznal, měl je přečtené. Dobře odhadl a okouznil i dívku, která včera zemřela uprostřed krví nasáklých broskvových osušek.

S rukama v kapsách se za nimi loudal po dlouhé ulici v rezidenční čtvrti, jako by mířil někam do obchodu, a v tom třpytivém ránu

nepůsobily jeho sluneční brýle nijak nepatříčně. Stromy se nepatrně chvěly v mírném jarním vánku. Na konci ulice pár před ním zabočil doleva na širokou, frekventovanou dopravní tepnu lemovanou kancelářskými budovami. Jak míjeli ealingskou radnici, vysoko nad hlavou se mu v slunečních paprscích blyštěly okenní tabule.

Sekretářčin spolubydlící nebo přítel, nebo kdo to vlastně byl – při pohledu z boku měl ostře řezané rysy s výraznou čelistí –, jí teď něco říkal. Odpovídala mu stroze a ani se neusmála.

Ženy byly tak malicherné, zlé, sprosté a hloupé. Nevrlé potvory, všechny, jedna vedle druhé, očekávaly, že se muži přetrhnou, aby ony byly šťastné. Jenom když ležely před člověkem mrtvé a prázdné, dosáhly očistění a byly najednou záhadné, dokonce nádherné. Teprve tehdy byly úplně vaše, už se nemohly hádat, bránit se nebo odejít, byly vaše a mohli jste si s nimi dělat, co se vám zlíbilo. Mrtvola ženy ze včerejška byla těžká a měkce poddajná, když z ní nechal vytéct všechnu krev: panenka na hraní v životní velikosti.

Následoval Sekretářku s jejím přítelem přes rušné nákupní středisko Arcadia, nepozorovaně za nimi klouzal jako přízrak nebo bůh. Viděli ho vůbec ti sobotní nakupující, nebo byl nějak proměněný, dvojnásob živý, obdařený neviditelností?

Dorazili na autobusovou zastávku. Popocházel opodál, předstíral, že nakukuje přes dveře do asijské restaurace, prohlíží si ovoce vyrovnané ve vysokých hromadách před koloniálem nebo papírové masky s tvářemi prince Williama a Kate Middletonové zavěšené ve výloze trafiky, přičemž ve skle sledoval jejich odrazy.

Chystali se nastoupit do autobusu číslo osmdesát tři. Neměl u sebe moc peněz, ale tolik se mu líbilo ji pozorovat, že s tím ještě nechtěl skončit. Při nástupu zaslechl, jak muž zmiňuje Wembley Central. Koupil si lístek a vyšel za nimi po schůdcích do patra.

Dvojice si našla místa vedle sebe úplně vpředu. Sedl si nedaleko, vedle nerudné ženské, kterou přinutil sundat ze sedadla nákupní tašky. Přes švelení ostatních cestujících občas zaslechl jejich hlasy.

Když nemluvili, vyhlížela Sekretářka bez úsměvu z okna. Nechtěla jet tam, kam jeli, tím si byl jistý. Když si z očí odhrnula pramínek vlasů, všiml si, že nosí zásrubní prstýnek. Takže se bude vdávat... nebo si to aspoň myslí. Sotva patrný úsměšek ukryl do ohrnutého límce své bundy.

Ušmudlanými okny autobusu pronikalo hřejivé polední slunce. Přistoupila skupina mužů, kteří zaplnili okolní sedadla. Pár z nich mělo na sobě červenočerné ragbyové dresy.

Najednou měl dojem, jako by oslnivost dnešního dne potemněla. Ty dresy se srpkem měsíce a hvězdou vyvolaly nežádoucí vzpomínky. Připomínaly mu dobu, kdy se necítil jako bůh. Nechtěl si ten šťastný den potřísnit a zašpinit starými, ošklivými vzpomínkami, ale radostná euforie z něj náhle vyprchala. Zmocnila se ho prudká zlost – jeden výrostek ze skupiny mužů zachytil jeho pohled, ale hned zas očima vyděšeně uhnul –, a tak vstal ze sedadla a zamířil zpátky ke schodům.

Tyče u dveří autobusu se pevně držel otec s malým synkem. Kdesi hluboko v břiše mu vybuchl záchvat vzteku: to on měl mít syna. Nebo spíš, ještě pořád by měl mít syna. Představil si, jak mu chlapec stojí po boku, vzhlíží k němu, obdivuje ho – jenže jeho syn byl dávno pryč, a jediný, kdo za to mohl, byl muž jménem Cormoran Strike.

Však on se Cormoranu Strikovi pomstí. Naprosto ho zničí.

Když vystoupil na chodník, zadíval se nahoru do předních oken autobusu a naposled zahlédl Sekretářčinu zlatou hřívu. Znovu ji uvidí za necelých čtyřiaadvacet hodin. Díky té představě dokázal potlačit náhlý záchvat vzteku, který v něm vyvolal pohled na dresy klubu Saracénů. Autobus se s dunivým burácením vzdaloval, zatímco on vyrazil pěšky opačným směrem a za chůze se pomalu uklidňoval.

Měl úžasný plán. Nikdo o něm nevěděl. Nikdo ho nepodezíral. A doma v lednici na něho čekalo něco opravdu výjimečného.

2

A rock through a window never comes with a kiss.

Blue Öyster Cult: „Madness to the Method“

Robin Ellacottové bylo šestadvacet let a už přes rok byla zasnoubená. Před třemi měsíci měla mít svatbu, ale kvůli nenadálému úmrtí budoucí tchyně se obřad musel odložit. Od té doby se toho hodně událo. Přemítala, jestli by s Matthewem vycházeli líp, kdyby si tenkrát manželský slib vyměnili. Hádali by se snad míň, kdyby pod zásnubním prstenem se safírem, který jí začínal být na prstě trochu volný, měla i zlatý snubní kroužek?

Robin se v pondělí ráno prodírala stavenišťem na Tottenham Court Road a v duchu si znovu přehrávala včerejší hádku. Zaděláno na ni bylo dřív, než vyšli z domu na ragbyový zápas. Připadalo jí, že se s Matthewem chytanou pokaždé, když si vyjdou se Sarah Shadlockovou a s jejím přítelem Tomem, a Robin na to poukázala, když se hádka, k níž se schylovalo už od utkání, protáhla až do ranních hodin.

„Sarah do toho naschvál ryje, panebože – copak to nechápeš? To ona se na něj pořád vyptávala, furt mlela jen o něm. Já s tím nezačala...“

Věčně rozkopaná ulice v okolí stanice metra na Tottenham Court Road bránila Robin v cestě do práce od prvního dne, kdy do soukromé detektivní kanceláře v Denmark Street nastoupila. Na náladě jí

nepřidalo, když zakopla o velký úlomek zdiva; pár kroků zavrávala, než opět nabyla rovnováhu. Z hlubokého výkopu plného mužů v přilbách a reflexních vestách se vyřinul příval divokého hvízdání a oplzlých poznámek. Setřásla si z očí dlouhé prameny medově blondatých vlasů a celá zrudlá se je snažila nevnímat, přičemž se jí myšlenky nevyhnutelně vrátily k Sarah Shadlockové a k jejím záluďným, neodbytným otázkám na Robinina šéfa.

„On je zvláštním způsobem přitažlivý, že? Vypadá trochu zničeně, ale to mi nikdy nevadilo. Je takhle sexy i osobně? Je to mohutnej chlap, že?“

Robin neuniklo, jak Matthew zatíná čelist, když se snažila útoky odrážet klidnými, netečnými odpověďmi.

„To jste v kanceláři fakt jen sami dva? Opravdu? Vůbec nikdo tam s váma není?“

Čubko, pomyslela si Robin, jejíž obvyklá dobrosrdečnost se nikdy netýkala Sarah Shadlockové. Ta věděla úplně přesně, co dělá.

„Je pravda, že dostal v Afghánistánu vyznamenání? Fakt? Takže to vlastně mluvíme taky o válečným hrdinovi, jo?“

Robin se ten jednohlasý chvalozpěv, jímž Sarah stále dokola opěvovala Cormorana Strika, ze všech sil pokoušela utnout, ale marně: už na konci zápasu se do Matthewova chování vůči jeho snoubence vplížil chlad. Rozmrzelost mu nicméně nebránila během zpáteční cesty z Vicarage Road škádlivě žertovat se Sarah a Tom, kterého Robin odjakživa považovala za nudného a omezeného tupce, se jen vesele chechtal, netečný k jakýmkoli skrytým narážkám.

Ve strkanici s kolemjdoucími, kteří se rovněž snažili proplétat mezi výkopy na ulici, se Robin konečně dostala na protější chodník, prošla stínem betonového, jakoby mřížkovaného monolitu budovy Centre Point a znovu ji popadl vztek, když si vzpomněla, co jí Matthew vmetl o půlnoci, když hádka propukla naplno.

„Ty o něm zkrátka musíš pořád mluvit, co? Slyšel jsem tě, jak jsi Sarah říkala...“

„Já o něm znovu mluvit nezačala, to ona, když jsi neposlouchal...“

Ale Matthew ji teď napodoboval a používal k tomu vysoký a imbecilní hlas, jakým se ženy zpravidla parodují: „Ó, ty jeho vlasy jsou tak rozkošné...“

„Krucinál, ty seš úplně paranoidní!“ zařvala Robin. „To Sarah mlela o vlasech Jacquese Burgera, ne o Cormoranových, a jediný, co jsem já řekla...“

„*Ne o Cormoranových*,“ zopakoval po ní s tím pitomým kvičením. Když Robin zahrula za roh do Denmark Street, byla úplně stejně rozzuřená jako před osmi hodinami, kdy se vyřítla z ložnice, aby si ustlala na pohovce.

Sarah Shadlocková, ztracená Sarah Shadlocková, která chodila s Matthewem na stejnou univerzitu a snažila se, jak mohla, odloudit ho od Robin, dívky, kterou nechal v Yorkshiru... Robin by nic nepotěšilo víc, než kdyby už Sarah nemusela nikdy vidět, jenže Sarah bude v červenci na jejich svatbě, určitě bude i nadále otravovat jejich manželství a možná se jednoho dne pokusí pod nějakou záminkou vloudit k Robin do kanceláře, aby se seznámila se Strikem, obzvlášť pokud byl její zájem upřímný a nešlo jen o pouhý prostředek, jak vyprovokovat konflikt mezi Robin a Matthewem.

V životě ji s Cormoranem neseznámím, pomyslela si Robin zuřivě, když přicházela ke kurýrovi, který stál u domovních dveří, za nimiž sídlila jejich kancelář. V jedné ruce schované v rukavici svíral psací podložku s potvrzenkami a ve druhé podlouhlý obdélníkový balík.

„Není to pro Ellacottovou?“ zeptala se Robin, když se přiblížila na doslech. Očekávala zásilku smetanově bílých, lepenkových fotoaparátů na jedno použití, které se měly rozdávat na svatební hostině. Její pracovní doba byla poslední dobou natolik nepravidelná, že jí připadalo jednodušší, když si nechá posílat internetové objednávky raději do kanceláře než do bytu.

Kurýr přikývl a natáhl k ní psací podložku, aniž si sundal helmu. Robin se podepsala a převzala podlouhlý balík, který byl mnohem těžší, než očekávala; když si ho dávala pod paži, měla pocit, že se uvnitř pošoupl jediný velký předmět.

„Děkuju,“ řekla, ale kurýr se už otočil a přehodil nohu přes motorku. Když vcházela do budovy, zaslechla, jak odjíždí.

Stoupala po točitém kovovém schodišti a klapot jejích podpatků se rozléhal v šachtě nepojízdného klecového výtahu. Odemkla a otevřela prosklené dveře, na nichž v záblesku odraženého světla vystoupil tmavý vyrytý nápis: C. B. STRIKE, SOUKROMÝ DETEKTIV.

Úmyslně přijela brzy. Byli poslední dobou zaplaveni množstvím případů a Robin chtěla dohnat odloženou úřední práci, než bude muset pokračovat v každodenním sledování jedné mladé ruské erotické tanečnice.

Podle těžkých kroků nad hlavou usoudila, že Strike je ještě ve svém bytě nad kanceláří.

Robin odložila obdélníkový balík na pracovní stůl, svlékla si kabát a pověsila ho spolu s kabelkou na věšák za dveřmi. Rozsvítila, napustila vodu do konvice, zapnula ji a potom sáhla po ostrém perořízku, který ležel na stole. Vzpomněla si, jak Matthew kategoricky odmítl uvěřit, že obdivovala vlnitou hřívu křídelního útočníka Jacquese Burgera, a ne Strikovy krátké kudrnaté vlasy, které upřímně řečeno připomínaly spíš pubické ochlupení, a zuřivě zabolala perořízek na jednom konci do balíku, rozřízla obal a otevřela krabici.

Vmáčknutá napříč v ní ležela uříznutá ženská noha, prsty měla ohnuté nahoru, aby se dovnitř vešla.

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.

Blue Öyster Cult: „The Marshall Plan“

Robinin výkřik roztřásl okna. Ucouvla od pracovního stolu a zírala na tu ohavnou věc, která na něm ležela. Noha byla hladká, štíhlá a bledá; když Robin balík otvírala, zavadila o ni prstem. Kůže byla na dotek jako studená guma.

Sotva stihla zdušit výkřik v dlaních, jimiž si zakryla ústa, a už se prosklené dveře vedle ní rozletěly dokořán. Zakaboněný, skoro stodevadesáticentimetrový Strike měl na sobě nedopnutou košili, která odhalovala hustý, jakoby opičí porost jeho hrudníku.

„Co se to sakra...?“

Sledoval směr jejího upřeného pohledu a uviděl nohu. Cítila, jak jí sevřel paži nad loktem a vede ji ven z kanceláře na odpočívadlo.

„Jak se to sem dostalo?“

„Kurýr,“ odpověděla a nechala se jím odvést po schodech nahoru.
„Na motorce.“

„Počkej tady. Zavolám policii.“

Když za sebou zavřel dveře bytu, zůstala tam naprosto nehybně stát, srdce jí prudce bušilo a naslouchala krokům vracejícím se po schodišti dolů. Do krku jí stouply kyselé šťávy. Noha. Někdo jí právě poslal nohu. Přinesla si ji úplně klidně s sebou nahoru, ženskou nohu v krabici. Komu asi patří? A kde je zbytek toho těla?

Přešla k nejbližší židli, lacinému umělohmotnému kusu nábytku s polštářkem a kovovými nožkami, posadila se a prsty si dál tiskla ke ztuhlým, necitlivým rtům. Vzpomněla si, že balík byl adresovaný na její jméno.

Strike zatím s mobilem u ucha pátravě vyhlížel z okna kanceláře na Denmark Street, jestli by ještě někde nezahlédl kurýra. Potom se vrátil do předpokoje, aby prozkoumal otevřený balík na pracovním stole, a konečně se dovolal na policii.

„Noha?“ zopakoval inspektor Eric Wardle na druhém konci.
„Opravdová noha?“

„A kupodivu to ani není moje velikost,“ prohodil Strike žertem, což by si nedovolil, kdyby u toho byla Robin. Nohavici měl podkasanou, takže odhalovala kovovou tyč, která mu sloužila namísto pravého kotníku. Když zaslechl Robinin výkřik, právě se oblékal.

Sotva to vyslovil, uvědomil si, že jde o pravou nohu, stejně jako v případě jeho chybějící končetiny, a že byla uříznuta pod kolenem, přesně v místě, kde amputovali nohu i jemu. S mobilem stále přitisknutým k uchu se Strike zadíval na odseknutý úd z větší blízkosti a do nosu mu vnikl nepříjemný zápach připomínající čerstvě rozmražené kuře. Bělošská pleť: hebká, bledá a bez poskvrnky až na dávnou nazelenalou modřinu na nedokonale oholeném lýtku. Strniště chloupků bylo světlé a nenalakované nehty trochu špinavé. Odseknutá holenní kost svítila z okolního masa mrazivou bělobou. Čistý řez: Strika napadlo, že to muselo být provedeno sekerou nebo sekáčkem.

„Ženská, říkals?“

„Už to tak vypadá...“

Strike si povšiml ještě něčeho jiného. V místě, kde byla noha useknutá, byla na lýtku jizva: stará jizva, která nesouvisela s ránou, jež nohu oddělila od zbytku těla.

Kolikrát se během svého cornwalského dětství nechal zaskočit, když stál zády ke zrádnému moři? Ti, kdo neznali oceán, snadno

zapomínali na jeho tvrdost a brutalitu. A když do nich vrazil silou chladného kovu, zůstali jako omráčení. Strike čelil strachu, pracoval a vyrovnával se s ním po celý svůj profesní život, ale při pohledu na tu starou jizvu ho na okamžik zaplavila hrůza, která byla o to horší, že ji nečekal.

„Jsi tam ještě?“ ozval se Wardle na druhém konci.

„Cože?“

Strikův dvakrát přeražený nos nebyl ani tři centimetry od místa, kde byla ženina noha odseknuta. Vzpomínal na zjizvenou nohu dítěte, na které nikdy nezapomněl... Jak je to dlouho, co se s ní viděl naposledy? Kolik by jí dneska bylo?

„Voláš mi jako prvnímu...?“ pobídl ho Wardle.

„Jo,“ zavrčel Strike a nutil se k většímu soustředění. „Byl bych radši, kdybys to dělal ty než kdokoli jinej, ale jestli nemůžeš...“

„Jsem na cestě,“ řekl Wardle. „Budu tam za chvíli. S ničím nehýbej.“

Strike zavěsil a posadil se, ale nespouštěl oči z useknuté nohy. Teprve teď si všiml, že pod ní leží vzkaz napsaný na stroji. Strike se v Britské armádě vytrénoval ve vyšetřovacích procedurách, a tak odolal mocnému pokušení vytáhnout ho a přečíst si jej: nesmí zničit případné forenzní důkazy. Místo toho si rávoravě přidřep, aby si přečetl adresu, která teď byla na otevřeném víku vzhůru nahama.

Krabice byla adresovaná Robin, což se mu pranic nelíbilo. Její jméno bylo napsáno správně, vytištěné na bílé samolepce, a pod ním byla adresa jejich kanceláře. Nálepka překrývala jinou, původní. Přimhouřil oči, a přestože byl odhodlaný neposunout krabicí ani o kousíček, aby si mohl adresu přečíst zřetelněji, podařilo se mu rozluštit, že odesílatel napřed zášilku adresoval na jméno „Cameron Strike“ a až poté adresu přelepil druhým štítkem se jménem „Robin Ellacottová“. Proč si to rozmyslel?

„Do hajzlu,“ zabručel Strike tiše.

S jistými nesnáze vstal, vzal z věšáku na dveřích Robininu kabelku, zamkl prosklené dveře a zamířil vzhůru po schodech.

„Policie je na cestě,“ oznámil jí, když před ni pokládal kabelku. „Dáš si čaj?“

Přikývla.

„Panáka brandy do něj?“

„Žádnou brandy nemáš,“ řekla mírně nakřáplým hlasem.

„Ty ses dívala?“

„Samozřejmě že ne!“ odsekla a musela se usmát, jak rozhořčeně její slova znějí při představě, že by mu mohla prohrabávat skříně. „Ty jenom... prostě nejsi typ člověka, který má doma brandy pro případ první pomoci.“

„Tak si dáš pivo?“

Zavrtěla hlavou, ale usmát se nedokázala.

Jakmile byl čaj uvařený, Strike se posadil se svým hrnkem naproti ní. Svým vzhledem nazapřel, co přesně také byl: mohutný vysloužilý boxer, který příliš mnoho kouří a příliš často se stravuje po bufetech. Měl husté obočí, rozplácly a asymetrický nos, a když se zrovna neusmíval, zračila se mu ve tváři zachmuřená nevrlost. Husté, tmavé kudrnaté vlasy, dosud vlhké ze sprchy, jí připomněly Jacquese Burgera a Sarah Shadlockovou. Najednou jí ta hádka připadala vzdálená celé věky. Od chvíle, kdy přišla nahoru, si na Matthewa vzpomněla jenom krátce. Děsila se chvíle, až mu bude muset říct, co se přihodilo. Naštve se. Nelíbí se mu, že pracuje pro Strika.

„Díval ses... na to?“ zamumlala, když předtím uchopila a zase odložila hrníček s horkým čajem, aniž se napila.

„Jo,“ přisvědčil Strike.

Nevěděla, na co dalšího by se mohla zeptat. Byla to useknutá noha. Ta situace byla tak strašná a zároveň absurdní, že se jí každá otázka, která ji napadla, jevila směšná a hloupá. *Poznals ji? Proč ji sem poslali, co myslíš? A pak ta ze všech nejnaléhavější: A proč mně?*

„Policie od tebe bude chtít slyšet co nejvíc informací o tom kurýrovi,“ prohlásil.

„Já vím,“ odpověděla Robin. „Snažím se rozpomenout na všechno, co bych o něm mohla říct.“

Dole zazvonil bzučák.

„To bude Wardle.“

„Wardle?“ zopakovala po něm vylekaně.

„Je to ten nejpřátelštější polda, kterýho známe,“ připomněl jí Strike. „Počkej tady, přivedu ho za tebou sem nahoru.“

Strikovi se během minulého roku podařilo získat u Metropolitní policie špatnou pověst, což nebyla tak úplně jeho vina. Přehnaně oslavné zpravodajství v novinách o jeho dvou nejvýznamnějších detektivních triumfech pochopitelně hnulo žlučí řadě policistů, jejichž úsilí svými výsledky předčil. Nicméně Wardlovi, který mu pomohl s prvním z těch dvou případů, nakonec také připadl díl ze vší té slávy a udrželi si poměrně přátelské vztahy. Robin se o Wardlovi dočetla jenom v novinářských reportážích o případu. U soudu se s ním nesetkala.

Ukázalo se, že je to pohledný muž s hřívou kaštanově hnědých vlasů a čokoládově hnědýma očima, v kožené bundě a džínách. Strike si nebyl jistý, jestli ho má spíš pobavit, nebo štvát bezděčný pohled, kterým si Wardle přeměřil Robin, sotva vstoupil do místnosti – rychle jí zrakem přešel po vlasech a postavě, načež hned sklouzl k levé ruce, kde se jeho oči na okamžik zarazily na zásnubním prstýnku se safírem a diamantem.

„Eric Wardle,“ představil se tichým hlasem a s úsměvem, který Strike pokládal za nemístně okouzlující. „A tohle je seržantka Ekwensiová.“

Přišla s ním štíhlá černoška s vlasy úhledně sčesanými do uzlu. Krátce se na Robin usmála a ta se přistihla, že v přítomnosti jiné ženy pocítila až nepřiměřenou útechu. Seržantka Ekwensiová se rozhlédla po Strikově pověstné garsonce.

„Kde je ten balík?“ zeptala se.

„Dole,“ řekl Strike a vytáhl z kapsy klíče od kanceláře. „Dovedu vás tam. Jak se má maželka, Wardle?“ dodal, když už se chystal se seržantkou Ekwensiovou opustit místnost.

„Co se staráš?“ odsekl inspektor, ale Robin se ulevilo, že okamžitě opustil ochranný postoj, který podle ní předtím zaujal. Usedl naproti ní ke stolu a rázně rozevřel poznámkový blok.

„Když jsem přicházela ulicí, stál už u vchodu,“ vysvětlovala Robin, když se jí Wardle zeptal, jakým způsobem jí byla noha doručena. „Myslela jsem si, že je to normální kurýr. Byl celý v černé kůži – jen na ramenou měl modré proužky. Helmu měl taky černou, se spuštěnou zrcadlovou clonou. Musel měřit přinejmenším metr osmdesát. Byl tak o deset až patnáct centimetrů vyšší než já, i když si odmyslím tu helmu.“

„Postava?“ zeptal se Wardle, který si všechno zapisoval do notesu.

„Byl dost mohutný, ale v té kožené bundě možná působil o něco silnější.“

Robin bezděčně zabloudila očima ke Strikovi, jenž se právě vrátil do bytu. „Tedy nebyl tak...“

„Tak tlustej mizera jako šéf?“ navrhl Strike, který zaslechl její poslední slova, a Wardle, který si nenechal ujít žádné rýpnutí na Strikův účet, se tiše zasmál pod vousy.

„A měl rukavice,“ dodala Robin, která se nezasmála. „Černé motorkářské rukavice.“

„Jak jinak,“ řekl Wardle a připsal si poznámku. „Nepředpokládám, že byste mi mohla říct, co to bylo za motorku, že ne?“

„Červenočerná honda,“ odpověděla Robin. „Všimla jsem si toho jejich loga s křídlem. Řekla bych, že to byla sedmsetpadesátka. Velká mašina.“

Wardle se zatvářil ohromeně a obdivně zároveň.

„Robin je blázen do autáků,“ poznamenal Strike. „Řídí jako Fernando Alonso.“

Robin si přála, aby Strike přestal být tak okázale veselý a prostořeký. O poschodí níž ležela ženská noha. Kde byl zbytek jejího těla? Nesmí se rozbřechet. Kéž by se trochu víc vyspala. Ta příšerná pohovka... poslední dobou na ní trávila až příliš mnoho nocí...

„A on vás přiměl to podepsat?“ zeptal se Wardle.

„Já bych neřekla, že mě ‚přiměl‘,“ odpověděla Robin. „Naráhl přede mě podložku s papírem a já to podepsala automaticky.“

„Co na té podložce bylo?“

„Vypadalo to jako faktura nebo...“

Zavřela oči a usilovně se snažila rozpomenout. Když teď o tom přemýšlela, připadal jí ten tiskopis amatérský, jako by si ho někdo neuměle připravil na notebooku. Svěřila se s tím dojmem Wardlovi.

„Vy jste čekala nějaký balík?“ zeptal se Wardle.

Robin mu objasnila, že očekávala zásilku svatebních fotoaparátů na jedno použití.

„Co udělal, když jste balík převzala?“

„Nasedl na motorku a odjel. Směřem na Charing Cross Road.“

Ozvalo se zaklepání na dveře od bytu a dovnitř vešla seržantka Ekwensiová; v důkazním sáčku nesla vzkaz, který Strike předtím zahlédl pod nohou.

„Přijeli z forenzního,“ oznámila Wardlovi. „Tenhle lístek byl v krabici. Bylo by dobré zjistit, jestli to slečně Ellacottové něco říká.“

Wardle vzal do ruky lístek uzavřený v igelitovém sáčku a chvíli ho zamračeně zkoumal.

„Jsou to nějaký bláboly,“ řekl a pak začal číst nahlas: „*A harvest of limbs, of arms and of legs, of necks...*“

„... *that turn like swans,*“ skočil mu do řeči Strike, který stál opřený o sporák, příliš daleko na to, aby mohl z lístku něco přečíst, „*as if inclined to gasp or pray.*“

Zbylí tři na něho beze slova zírali.

„To je písnička,“ dodal Strike. Robin se nelíbil výraz, který měl ve tváři. Bylo jí jasné, že ta slova pro něho něco znamenají a že to

není vůbec nic dobrého. S přemáháním ze sebe vysoukal: „Je to z poslední sloky ‚Mistress of the Salmon Salt‘. Od Blue Öyster Cult.“

Seržantka Ekwensiová povytáhla obočí, které měla pečlivě obtažené tužkou.

„Od koho?“

„To je jedna slavná rocková kapela ze sedmdesátých let.“

„Asi ty jejich věci dobře znáš, co?“ zeptal se Wardle.

„Znám tu písničku,“ odušil Strike.

„Takže asi víš, kdo ten balík poslal?“

Strike zaváhal. Zatímco ho ostatní bedlivě pozorovali, detektivovou myslí splašeně uháněla neuspořádaná řada výjevů a vzpomínek. Tichý hlas opakoval: *Ona chtěla umřít. She was the quicklime girl.* Útlá noha dvanáctiletého děvčátka, zjizvená spleť překřížených stříbřitých čar. Pár drobných fretčích očí, které se nenávidně zužovaly. Vytetovaná žlutá růže.

A až potom – i když někoho jiného by to možná napadlo jako první – se mu vybavila vzpomínka zasutá pod nánosem jiných obrazů a vzpomněl si na soupis obvinění, na němž byla i zmínka o penisu uříznutém z mrtvolky a zaslaném policejnímu informátorovi.

„Tak víš, kdo to poslal?“ zopakoval Wardle.

„Možná.“ Strike pohlédl na Robin a seržantku Ekwensiovou. „Ale raději bych to s tebou probral mezi čtyřma očima. Potřebujete ještě něco od Robin?“

„Budeme potřebovat jméno, adresu a podobně,“ řekl Wardle. „Vanesso, můžeš se o to postarat?“

Seržantka Ekwensiová přistoupila se svým zápisníkem v ruce. Kroky obou mužů sestupujících hlučně po schodišti zakrátko odezněly. Přestože nijak netoužila znovu spatřit useknutou nohu, vnímala Robin jako křivdu, že ji nechali stranou. Na krabici přece bylo její jméno.

Dole v kanceláři ležel hrůzný balík doposud na stole. Seržantka Ekwensiová vpustila dovnitř dva další Wardlovy spolupracovníky.

Když kolem nich jejich nadřízený se soukromým detektivem procházel, jeden právě pořizoval fotografie a druhý mluvil do mobilního telefonu. Oba na Strika vrhli zvědavý pohled; v době, kdy si zvládl znepřátelit řadu Wardlových kolegů, se do jisté míry proslavil.

Strike za nimi zavřel dveře své kanceláře a posadili se s Wardlem naproti sobě k pracovnímu stolu. Wardle nalistoval prázdnou stránku v zápisníku.

„Tak jo, který z tvých známých s oblibou porcuje mrtvoly a rozesílá je poštou?“

„Terence Malley,“ odpověděl Strike po chvilce váhání. „Tedy pro začátek.“

Wardle si nic nezapsal, ale zůstal na něho zírat přes konec pera.

„Terence ‚Hrobař‘ Malley?“

Strike přikývl.

„Harringayův gang?“

„Kolik Terenců ‚Hrobařů‘ Malleyů znáš?“ ušklíbl se Strike netrpělivě. „A kolik z nich má ve zvyku posílat poštou kusy lidských těl?“

„Sakra, jak ses zapletl zrovna s Hrobařem?“

„Při společnejch operacích s mravnostním v roce 2008. Drogovej kartel.“

„Ten zátah, po kterým skončil za mřížema?“

„Přesně tak.“

„Do prdele,“ ulevil si Wardle. „Tak to by sedělo, ne? Ten chlap je zkurvenej šílenec, nedávno se dostal ven a má snadnej přístup k pülce londýnskejch prostitutek. Tak to abychom začali hledat v Temži, jestli máme najít zbytek jejího těla.“

„Jo, jenže já svědčil anonymně. Vůbec se neměl dozvědět, že jsem to byl já.“

„Mají svoje zdroje,“ řekl Wardle. „Harringayův gang – vždyť to je kurva úplná mafie. Slyšels o tom, jak poslal Ianu Bevinovi péro Hatforda Aliho?“

„Jo, to se mi doneslo,“ přisvědčil Strike.

„Takže jak je to s tou písničkou? Úroda... čeho že ta úroda zatraceně byla?“

„No, to mi právě dělá starost,“ prohlásil Strike rozvázně. „Na chlapa, jako je Hrobař, mi to připadá příliš rafinovaný. Hádám, že to bude spíš některej z těch dalších tří.“

4

Four winds at the Four Winds Bar,
Two doors locked and windows barred,
One door left to take you in,
The other one just mirrors it...

Blue Öyster Cult: „Astronomy“

„Ty znáš čtyři lidi, který ti mohli poslat uříznutou nohu? Čtyři?“

Strike viděl Robinin užaslý výraz v kulatém zrcátku vedle dřezu, u kterého se právě holil. Policie si konečně odvezla nohu, Strike odvolal veškerou práci, kterou měli na dnešek v plánu, a Robin seděla u malého umakartového stolku v jeho obytné kuchyňce s druhým hrnkem čaje v rukou.

„Abych ti řekl pravdu,“ přemítal a odstraňoval si stniště z brady, „podle mě jsou jenom tři. Asi jsem udělal chybu, když jsem Wardla navedl na Malleyho.“

„Proč?“

Strike jí vyprávěl, jak se dostal do styku s profesionálním zločincem, kterého naposledy odsoudili do vězení zčásti i díky jeho svědectví.

„... takže Wardle je teď přesvědčenější, že Harringayův gang zjistil, kdo jsem, jenže já tehdy krátce po svém svědectví u soudu odjel do Iráku a ještě jsem neslyšel o žádném důstojníkovi ze Speciální vyšetřovací jednotky, kterej by přišel o krytí kvůli tomu, že vypovídal u soudu. Ani text té písničky na Hrobaře neseď. Nepatří k lidem, kteří se vyžívají v nějakých finesách.“

„Ale z lidí, který zavraždil, odřezával kousky těla, ne?“ řekla tázavě Robin.

„Pokud vím, tak to jen jednou... Ale nezapomínej, že ať už tohle provedl kdokoli, nemusel nutně sám zabíjet,“ snažil se získat čas Strike. „Třeba ta noha pochází z nějaké už existující mrtvolky. Může jít o odpad z nemocnice. Wardle to všechno prověří. Dozvíme se víc, až se na to podívají z forenzního.“

Děsivou možnost, že by noha taky mohla patřit dosud žijící oběti, si raději nechal pro sebe.

V nastalé odmlce Strike opláchl břitvu pod kuchyňským koutkem a Robin zatím nepřítomně zírala z okna, ponořená do svých myšlenek.

„No ale Wardlovi jsi přece o Malleyem říct musel,“ otočila se potom Robin zpátky ke Strikovi, jejich pohledy se střetly v holicím zrcátku. „Chci jen říct, že když už někomu kdysi poslal... co vlastně tenkrát přesně poslal?“ zeptala se poněkud nervózně.

„Penis,“ odpověděl Strike. Než pokračoval, umyl si obličej a osušil si ho ručníkem. „Jo, možná máš pravdu. Čím víc ale nad tím přemýšlím, tím jsem si jistější, že on to nebyl. Za minutku jsem zpátky – chci si převléct košili. Jak jsi zařvala, urval jsem si dva knoflíky.“

„Promiň,“ pronesla Robin neurčitě a Strike zmizel v ložnici.

Ustrkávala čaj a rozhlížela se po místnosti, v níž seděla. Nikdy dřív ve Strikově podkrovním bytě nebyla. Nejdál se předtím dostala k tomu, že zaklepala na dveře, když mu vyřizovala nějaký vzkaz anebo ho přišla probudit v době největšího pracovního vytížení, kdy na spaní moc času nezbyvalo. Obytná kuchyňka byla přečpaná věcmi, ale čistá a uklizená. Nebyly zde doslova žádné známky osobitosti: různorodé hrníčky, levná utěrka složená u plynového sporáku; žádné fotografie a žádné ozdoby až na dětskou kresbu vojáka, přišpendlenou na jedné z kuchyňských skříněk.

„Kdo to kreslil?“ zeptala se, když se Strike vrátil v čisté košili.

„Můj synovec Jack. Z nějakýho neznámýho důvodu mě má rád.“

„Nedělej se.“

„Já se nedělám. Nikdy nevím, jak se mám s dětma bavit.“

„Takže chceš říct, že se znáš se *třemi* lidmi, kteří by...?“ začala Robin znovu.

„Mám chuť se něčeho napít,“ přerušil ji Strike. „Pojďme do Tottenhamu.“

Cestou si toho moc neřekli, protože z výkopů v silnici se bez ustání ozýval rachot sbíječek, ale se Strikem po boku si teď na Robin muži v reflexních vestách nedovolili hvízdát ani vyzývavě pokřikovat. Konečně dorazili do Strikovy oblíbené hospody s ozdobnými zrcadly v pozlacených rámech, obložením z tmavého dřeva, naleštěnými mosaznými pípami, kopulí z barevného skla a s obrazy rozdávěných krasavic od Felixe de Jonga.

Strike si objednal pintu piva Doom Bar. Robin, která by teď žádný alkohol nesnesla, požádala o kávu.

„Takže?“ řekla Robin, jen co se detektiv vrátil k vysokému stolku přímo pod kopulí. „Kdo jsou ti tři?“

„Nezapomínej, že taky můžu být úplně mimo,“ odpověděl Strike a usrl si ze sklenice.

„Jasně,“ řekla Robin. „Ale co jsou ti tři zač?“

„Zvrácený chlápci, a každý z nich má dobrej důvod nenávidět mě do morku kostí.“

Strikovi v hlavě naskočil obraz vyděšené, útlé dvanáctileté dívky s jizvou kolem dokola nohy. Hleděla na něho zpoza brýlí, které se jí svezly na stranu. Byla to pravá noha? Nemohl si vzpomenout. *Kristepane, jen ať to není ona...*

„Kdo?“ začala Robin ztráct trpělivost.

„Dva ti chlápci jsou z armády,“ řekl Strike a promnul si bradu. „Oba jsou to agresivní magoři, dost šílení na to, aby mohli... moh...“

V půli slova ho přerušilo mohutné, nezadržitelné zívnutí. Robin čekala, než bude zase schopn srozumitelné řeči, a napadlo ji,

jestli včerejší večer nestrávil se svou novou přítelkyní. Elin bývala profesionální houslistka a v současné době moderovala pořady na Rádiu 3. Byla to oslnivá blondýna s nordickými rysy, která Robin připomínala Sarah Shadlockovou, jenom hezčí. Domnívala se, že to je jeden z důvodů, proč jí Elin byla hned od začátku nesympatická. Druhým bylo, že zaslechla, jak o ní Elin před Strikem mluví jako o jeho sekretářce.

„Promiň,“ řekl Strike. „Psal jsem dlouho do noci poznámky ke Khanovu případu. Jsem děsně utahanej.“

Podíval se na hodinky.

„Nezajdeme dolů a nenajíme se? Mám hlad jako vlk.“

„Za chvíličku. Ještě není ani dvanáct. Chci se něco dozvědět o těch chlápčích.“

Strike si povzdychl.

„Dobře,“ řekl a ztišil hlas, protože kolem jejich stolu procházel nějaký muž na toaletu. „Donald Laing, Královští hraničáři.“ Znovu si vybavil ty fretčí oči, koncentrovanou nenávist, tetování v podobě žluté růže. „Dostal jsem ho na doživotí za mříže.“

„Jenže...“

„Dostal se ven po deseti letech,“ pokračoval Strike. „Od roku 2007 je na svobodě. Laing nebyl obyčejnej cvok, bylo to zvíře, chytrý, nevyzpytatelný zvíře; psychopat – prvotřídní magor, to ti teda povím. Dostal jsem ho na doživotí za věc, kterou jsem ani neměl vyšetřovat. Hrozilo, že z původního obvinění vyvážne. Laing má sakra dobrej důvod nenávidět mě do morku kostí.“

Neřekl ale, co Laing provedl, ani proč to on, Strike, vyšetřoval. Občas – a zpravidla když mluvil o dobách svého působení ve Speciální vyšetřovací jednotce – bylo Robin z tónu Strikova hlasu jasné, že dospěl do bodu, kdy už se k tomu nechce dál vyjadřovat. Ještě nikdy na něj v takových případech nenaléhala. Neochotně téma Donalda Lainga opustila.

„A kdo byl ten druhý člověk z armády?“

„Noel Brockbank. Pouštní krysa.“

„Pouštní... cože?“

„Sedmá obrněná brigáda.“

Strike byl čím dál zamlklejší a zasmušilejší. Robin napadlo, jestli to není tím, že má hlad (patřil k lidem, u nichž vyrovnaná nálada závisí na pravidelném přísunu potravy), ale možná to mělo nějaký zlověstnější důvod.

„Půjdeme se tedy najíst?“ nadhodila Robin.

„Jo,“ kývl Strike, dopil pivo a vstal.

V útulné suterénní restauraci byl druhý bar, rudé koberce, dřevěné stoly a na stěnách zarámované obrázky. Byli úplně první hosté, kteří se tu usadili a objednali si jídlo.

„Mluvíš o Noelu Brockbankovi,“ pobídla Robin Strika poté, co si vybral rybu s hranolky a ona požádala o salát.

„Jo, tak to je další člověk, kterej má dobrej důvod bejt na mě naštvanej,“ shrnul to Strike stručně. Nechtěl mluvit o Donaldu Laingovi a k rozebírání Brockbanka měl očividně chuti ještě méně. Po dlouhé odmlce, během níž Strike hleděl Robin přes rameno kamsi do prázdna, dodal: „Brockbank to nemá v hlavě v pořádku. Nebo to aspoň tvrdil.“

„Dostals ho do vězení?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

Zatvářil se neproniknutelně. Robin vyčkávala, ale bylo jí zřejmé, že o Brockbankovi se už nic dalšího nedozví, a tak se zeptala:

„A ten třetí?“

Tentokrát Strike neodpověděl vůbec. Domnívala se, že ji asi přesechl.

„Kdo je...?“

„O tom nechci mluvit,“ zavrčel Strike.

Zamračeně se napil z čerstvě přineseného piva, ale Robin se nechtěla nechat odbýt.

„Ať už tu nohu poslal kdokoli,“ řekla, „poslal ji *mně*.“

„No jo,“ prohlásil Strike zdráhavě po krátkém zaváhání. „Jmenuje se Jeff Whittaker.“

Robin pocítila šok i vzrušení zároveň. Nemusela se Strika ptát, odkud Jeffa Whittakera zná. Věděla to, třebaže o něm spolu nikdy nemluvili.

Rané mládí Cormorana Strika bylo široce zdokumentováno na internetu a tyto zprávy se pokaždé donekonečna omílaly v tisku v souvislosti s jeho detektivními úspěchy. Byl nemanželským a nechtěným potomkem rockové hvězdy a ženy, o níž se vždycky psalo jako o supergroupie. Ženy, která zemřela na předávkování, když bylo Strikovi dvacet let. Jeff Whittaker byl její o mnoho let mladší druhý manžel, kterého obvinili z její vraždy, ale byl zproštěn viny.

Seděli mlčky, dokud jim nepřinesli jídlo.

„Proč sis dala jenom salát? Ty nemáš hlad?“ zeptal se Strike a házel do sebe hranolky. Přesně jak Robin předpokládala, sotva spolykal svou dávku uhlovodanů, nálada se mu ihned zlepšila.

„Svatba,“ odpověděla Robin stručně.

Strike na to nic neřekl. Poznámky ohledně její postavy spadaly jednoznačně mimo rámec, který si pro povahu jejich vztahu od samého začátku vymezil, byl pevně rozhodnutý, že nesmí sklouznout k žádným důvěrnostem. Nicméně se mu zdálo, že začíná být pohublá až moc. Podle jeho názoru (navzdory tomu, že podobná myšlenka stanovené hranice překračovala) jí to slušelo víc, když měla zaoblenější tvary.

„Nepovíš mi ani to,“ zeptala se Robin po dalším několikaminutovém mlčení, „co pro tebe znamená ta písnička?“

Chvilí přežvykoval, znovu se napil piva, objednal si další pintou Doom Baru a teprve potom řekl: „Moje matka měla její název vytetovaný na těle.“

Neměl chuť Robin vysvětlovat, kde přesně to tetování bylo. Raději by na to vůbec nemyslel. Nicméně jídlo a pití v něm probouzelo vstřícnější náladu: Robin nikdy dřív o jeho minulost neprojevovala

nepatřičný zájem a usoudil, že dnes po něm informace požaduje oprávněně.

„Byla to její nejoblíbenější písnička. Blue Öyster Cult byla její oblíbená kapela. No vlastně, ‚oblíbená‘ je příliš slabý výraz. Byla jimi úplně posedlá.“

„Její nejoblíbenější skupinou nebyli Deadbeats?“ zeptala se Robin bez přemýšlení. Strikův otec byl sólový zpěvák Deadbeats. Nikdy o něm ale spolu nemluvili.

„Ne,“ řekl Strike a podařilo se mu vyloudit náznak úsměvu. „Starej dobrej Jonny byl chudák u Ledy až na druhým místě. Chtěla Erika Blooma, sólovýho zpěváka Blue Öyster Cult, jenže ho nikdy nedostala. Byl jedním z mála, komu se podařilo vyklouznout.“

Robin nevěděla, co na to říct. Už dřív přemýšlela o tom, jaké to asi musí být, když je sexuální životopis vaší matky dopodrobna popsáný na internetu a každý se jím může probírat. Strikovi přinesli čerstvé pivo a on se pořádně napil, než pokračoval.

„Málem mě pokřtili Eric Bloom Strike,“ dodal a Robin zaskočila v krku voda. Zatímco kuckala do ubrousku, zasmál se. „Řekněme si to na rovinu: Cormoran není zase o tolik lepší. Cormoran Blue...“

„Blue?“

„Blue Öyster Cult, copak mě neposloucháš?“

„Panebože,“ vydechla Robin. „S tím ses nikdy nepochlubil.“

„A divíš se?“

„Co znamená ‚Mistress of the Salmon Salt‘?“

„Mě se neptej. Jejich texty jsou praštěný. Takový science fiction. Bláznivý nápady.“

V hlavě mu znělo: *Ona chtěla umřít. She was the quicklime girl.*
Znovu se napil.

„Myslím, že jsem od Blue Öyster Cult v životě nic neslyšela,“ řekla Robin.

„Ale jo, slyšela,“ odporoval jí Strike. „‚Don't Fear the Reaper‘.“

„Cože?“

„Neboj se zubatý. To byl jejich obrovské hit.“

„Aha – vlastně jo.“

Na kratičký okamžik se Robin lekla, že jí dává radu do života.

Chvilí mlčky dál jedli, až už v sobě Robin nedokázala tu otázku potlačit a jen doufala, že to nebude znít ustrašeně, když se zeptá:

„Proč poslali tu nohu mně, co myslíš?“

Nad touhle otázkou měl Strike už dost času uvažovat.

„Už jsem nad tím přemýšlel,“ řekl, „a podle mě to musíme považovat za tichou výhrůžku, takže dokud nezjistíme...“

„Nepřestanu chodit do práce,“ skočila mu Robin prudce do řeči. „Nehodlám zůstat doma. To je přesně to, co chce Matthew.“

„Už jsi s ním o tom mluvila?“

Zatelefonovala mu v době, kdy byli Strike s Wardlem dole v kanceláři.

„Ano. Zlobí se, že jsem potvrdila příjem toho balíku svým podpisem.“

„Zřejmě má o tebe strach,“ prohlásil Strike neupřímně. Setkal se s Matthewem jen párkrát a jeho nechuť k němu rostla s každou další příležitostí.

„Nemá strach,“ odsekla Robin. „Jen mu to přijde vhod. Je si jistý, že teď budu muset odejít, protože se budu bát. Ale to se plete.“

Matthew byl z její zprávy zděšený, ale i tak zaslechla v jeho hlase stopu zadostiučinění, nevyjádřené přesvědčení, že teď musí konečně pochopit, jak směšné rozhodnutí učinila, když svůj osud spojila s pochybným soukromým detektivem, který si ani nemohl dovolit nabídnout jí slušný plat. Držel ji v práci mimo úřední hodiny dlouho do noci, takže si musela nechávat posílat balíky do práce místo domů. („Já si sem nenechala poslat nohu kvůli tomu, že by mi ji Amazon nemohl doručit domů!“ vyštěkla Robin rozhořčeně.) A navrch k tomu všemu byl teď Strike docela slavný, takže byl zdrojem okouzleného zájmu mezi jejich kamarády. Matthewovo zaměstnání účetního s sebou neneslo tak prestižní postavení. Vztek

a žárlivost v něm byly hluboce zakořeněné a čím dál častěji teď vyřázely na povrch.

Strike nebyl natolik pošetilý, aby Robin povzbuzoval k jakékoli neloajalitě vůči Matthewovi, jíž by mohla litovat ve chvíli, až nebude tak otřesená.

„Adresovat nohu tobě místo mně ho napadlo až dodatečně,“ řekl. „Napřed tam napsal moje jméno. Myslím, že buď chtěl vystrašit mě tím, že zná tvoje jméno, nebo se pokusil vyděsit tebe, abys pro mě přestala pracovat.“

„Ale já se zastrašit nenechám,“ prohlásila Robin.

„Robin, tohle není vhodná chvíle na nějaký hrdinství. At' je to, kdo chce, naznačuje nám, že toho ví hodně o mně, že ví, jak se jmenuješ, a nejspíše od dnešního rána i to, jak vypadáš. Viděl tě zblízka. A to se mi nelíbí.“

„Očividně nesmýšlíš o mých schopnostech kontrasledování příliš vysoko.“

„Jelikož mluvíš s chlápkem, kterej tě sakra poslal na nejlepší kurz, jakej dokázal najít,“ prohlásil Strike, „a kterej četl to nevkusně pochvalný závěrečný hodnocení, který jsi mi strčila pod nos...“

„No tak si asi myslíš, že moje sebeobrana nestojí za nic.“

„Nikdy jsem ji neviděl v praxi a to, že ses něco v tomto ohledu naučila, vím jenom od tebe.“

„Už jsi mě někdy nachytl při lhaní o tom, co umím a co neumím?“ naježila se Robin uraženě a Strike musel uznat, že nic takového se nikdy nestalo. „Tak vidíš! Já nepůjdu do žádnýho hloupýho rizika. Naučil jsi mě, abych si všímala čehokoli neobvyklýho a divnýho. A navíc si ani nemůžeš dovolit poslat mě domů. V současný době se nám tak tak daří pokrýt všechny naše případy.“

Strike si povzdychl a promnul si obličej oběma mohutnými dlaněmi, na jejichž hřbetech se černalo husté ochlupení.

„Nic po setmění,“ prohlásil. „A budeš u sebe nosit alarm, něco solidního.“

„Dobře,“ přisvědčila.

„Ostatně od příštího pondělí děláš Radforda,“ dodal a při tom pomýšlení si spokojeně oddechl.

Radford byl bohatý podnikatel, který chtěl k sobě do firmy jako zaměstnance na poloviční úvazek nasadit vyšetřovatele, aby odhalil případné kriminální jednání ředitele, kterého podezříval z nekalých praktik. Volba pochopitelně padla na Robin, protože Strike byl po svém druhém vyřešeném případě vraždy, který přitáhl nebývalou pozornost, přece jen relativně známou tváří. Když Strike vyprázdnil svou třetí pintu, napadlo ho, jestli by nedokázal Radforda přesvědčit, aby Robin zvedl úvazek. Dost rád by měl jistotu, že je v bezpečí obrovské kancelářské budovy, v níž by denně pracovala od devíti do pěti, dokud nebude maniak, který jí poslal nohu, pěkně pod zámkem.

Robin mezitím zápasila s návaly únavy a mírné nevolnosti. Hádka, probdělá noc, hrůzyplný šok z useknuté nohy – a teď ještě bude muset jet domů a znovu ospravedlňovat svoji touhu pokračovat v nebezpečné práci za špatný plat. Matthew pro ni kdysi býval oporou a důležitým zdrojem útěchy, ale teď jako by se z něj stala jen další překážka, již musí překonávat.

Nečekaně a nechtěně se jí vybavil obraz studené odříznuté nohy v kartonové krabici. Přemítala, zda se jí někdy podaří té představě zbavit. Konečky prstů, jimiž po ní přešla, ji nepříjemně svédily. Bezděky sevřela ruku v klíně v pěst.

5

Hell's built on regret.

Blue Öyster Cult: „The Revenge of Vera Gemini“

Text Patti Smith

Mnohem později Strike doprovodil Robin k metru a vrátil se do kanceláře, kde zůstal v tichosti ponořený do myšlenek sedět za jejím stolem.

Viděl už v životě spoustu na kusy rozsekaných mrtvol, viděl je uhnívát v masových hrobech i čerstvě roztržené výbuchem u silnice: odseknuté údy, na kaši rozcupované maso, rozdrčené kosti. Ve Speciální vyšetřovací jednotce, civilním oddělení Královské vojenské policie, měli násilná úmrtí v popisu práce a reflexivní reakci pro něho i jeho kolegy často představoval humor. Díky němu se vyrovnávali s pohledem na roztrhaná a zmrzačená mrtvá těla. Umyté a zkrášlené mrtvoly v bednách přepychově vystlaných hedvábím už do působnosti Speciální vyšetřovací jednotky nespadaly.

Bedny. Bedýnka, v níž přišla noha, vypadala docela obyčejně. Žádné stopy, které by naznačovaly její původ, žádná stopa po předchozím adresátovi, nic. Celá ta věc byla pečlivě a opatrně zařízená. A právě to ho znepokojovalo mnohem víc než noha samotná, třebaže šlo o nechutný předmět. Děsil ho především ten puntičkářsky důkladný, téměř vědecky bezchybný modus operandi.

Strike se podíval na hodinky. Dnes večer měl mít schůzku s Elin. Už dva měsíce chodil se ženou, která právě zažívala peklo rozvodo-

vého řízení, jež si mrazivou vypočítavostí nezadalo s mistrovskou šachovou partií. Její odloučený manžel byl nesmírně bohatý, což Strikovi došlo, až když ho Elin poprvé vzala na noc k sobě domů a ocitl se v prostorném bytě s dřevěnými podlahami a s vyhlídkou na Regent's Park. Vzhledem ke střídavé péči o dítě, na níž se manželé dohodli, byla Elin připravena scházet se se Strikem pouze po večerech, kdy její pětiletá dcera nebyla doma, a když si spolu vyšli do města, vybírali si tišší a méně známé restaurace, protože Elin nechtěla, aby narazili na jejího manžela a on se tak dozvěděl, že s někým chodí. Strikovi ta situace dokonale vyhovovala. Trvalým problémem jeho vztahů bývalo, že večery určené k zábavě byly zároveň večery, kdy musel někde sledovat nevěrné partnery jiných lidí, a nijak zvlášť netoužil po blízkém vztahu s Elininou dcerou. Robin nelhal: nevěděl, jak mluvit s dětmi.

Sáhl po mobilu. Než bude muset odejít na večeri, může ještě pár věcí zařídit.

První hovor skončil v hlasové schránce. Zanechal v ní vzkaz, v němž požádal Grahama Hardacra, bývalého kolegu ze Speciální vyšetřovací jednotky, ať se mu ozve. Netušil, kde je Hardacre v současné době nasazený. Když spolu mluvili naposled, chystal se odstěhovat z Německa.

Ke Strikovu zklamání ani druhý hovor dávnému kamarádovi, jehož životní cesta vedla oproti Hardacrovi poněkud protichůdným směrem, nikdo nezvedl. Strike tak zanechal druhý, téměř identický vzkaz a zavěsil.

Přitáhl si Robinino křeslo blíž k počítači, přístroj zapnul a nepřítomně zůstal zírat na domovskou stránku prohlížeče. Jeho mysl mimoděk zaplnil obraz jeho matky. Nahé. Kdo mohl vědět, že tam to tetování má? Pochopitelně její manžel a pak spousta partnerů, kteří jejím životem prošli, a kdokoli, kdo ji mohl vidět svlečenou ve squatech a špinavých komunách, v nichž občas bydleli. Pak tu byla možnost, která ho napadla v Tottenhamu, ale o níž se nedokázal

s Robin podělit: že Ledu někdo nahou vyfotografoval. To by pro ni bylo naprosto typické.

Jeho prsty se vznášely nad klávesnicí. Dostal se až ke slovům *Leda Striková nah*, ale pak heslo písmeno po písmenku zase vymazal vztekle bouchajícím ukazováčkem. Jsou místa, kam normální člověk nechce vstoupit, věty, které nechce zanechat v historii svého internetového prohlížeče, ale naneštěstí existují i úkoly, které nechce svěřit nikomu jinému.

Chvilí váhal nad políčkem vyhledávání, v němž nezužatě blikal kurzor, a potom rychle napsal svým obvyklým dvouprstým stylem: *Donald Laing*.

Byla jich spousta, obzvlášť ve Skotsku, ale mohl vyloučit všechny, kteří platili nájemné nebo chodili k volbám v době, kterou Laing strávil ve vězení. Poté co je pečlivě vytrídil a vzal v úvahu Laingův přibližný věk, zúžil Strike svůj výběr na muže, který podle všeho žil v roce 2008 v Corby se ženou jménem Lorraine MacNaughtonová. Ta podle záznamů na uvedené adrese žila nyní sama.

Vymazal Laingovo jméno a nahradil ho slovy *Noel Brockbank*. Těch bylo ve Spojeném království méně než Donaldů Laingů, ale Strike se dostal do podobné slepé uličky. Existoval jistý N. C. Brockbank, který žil sám v roce 2006 v Manchesteru, ale pokud by to měl být Strikův muž, znamenalo by to, že se musel rozejít se svou manželkou. Strike si nebyl jistý, jestli by to byla dobrá, nebo špatná zpráva...

Opřel se do Robinina křesla a začal zvažovat pravděpodobné důsledky skutečnosti, že mu někdo poslal anonymní useknutou nohu. Policie bude muset brzy požádat o spolupráci veřejnost, ale Wardle slíbil, že dá Strikovi vědět, než svolají tiskovou konferenci. Tak bizarní a groteskní historka se vždycky dostane do zpráv, ale tentokrát bude zájem ještě větší – a z té myšlenky neměl vůbec žádnou radost –, protože noha byla zaslána právě do jeho kanceláře. Cormoran Strike byl poslední dobou pro masmédiu přitažlivou

postavou. Přímo pod nosem Metropolitní policie vyřešil případy dvou vražd, které by budily obrovský zájem veřejnosti, i kdyby je nevyřešil soukromý detektiv: první proto, že obětí byla krásná mladá žena, a druhý kvůli tomu, že šlo o podivnou rituální vraždu.

Strike uvažoval, jak asi jeho firmu, kterou s takovými obtížemi vybudoval, zasáhne, že jim někdo poslal nohu. Nemohl si pomoci, připadalo mu, že dopady budou nejspíš hodně vážné. Výsledky internetového hledání fungují jako neúprosný barometr. Už zakrátko se po vygooglování jména *Cormoran Strike* neobjeví mezi prvními odkazy nadšené chvalořeči na jeho dva nejznámější a úspěšné případy, nýbrž krutý fakt, že jde o člověka, jemuž poštou chodí kusy lidských těl, muže, který má přinejmenším jednoho velice odpudivého nepřítele. Strike si byl jistý, že rozumí veřejnému mínění – nebo alespoň jeho nejistému, vystrašenému a netolerantnímu výseku, na němž z velké části záviselo živobytí soukromého detektiva – natolik dobře, aby věděl, že to nejsou lidé, jež by přitahoval podnik, kam chodí poštou uřezané lidské končetiny. Přinejlepším noví potenciální klienti usoudí, že teď mají s Robin dost svých starostí; a přinejhorším, že se kvůli své lehkomyšlnosti nebo nešikovnosti zapletli do něčeho, co jim přerostlo přes hlavu.

Už chtěl počítač vypnout, ale nakonec si to přece jen rozmyslel a s ještě větší zdráhavostí, než s jakou se chystal vyhledat obrázek své nahé matky, napsal jméno *Brittany Brockbanková*.

Pár jich bylo na Facebooku, na Instagramu, pracovaly pro společnosti, o nichž v životě neslyšel, zářily úsměvy na selfíčkách. Všechny ty fotografie si pozorně prohlížel. Téměř všem bylo mezi dvacítkou a třicítkou, ve věku, který jí odpovídal. Vyloučit mohl černošky, ale jinak se nedalo říct, která z těch ostatních – brunetek, blondýnek nebo zrzek, hezkých nebo nevýrazných, vyfotografovaných se zářivým úsměvem, zasmušilých nebo přistižených v nestřeženém okamžiku – by mohla být ta, kterou hledal. Žádná z nich neměla brýle. Byla natolik marnivá, že by si je kvůli fotografii sundala? Ne-

chala si oči odoperovat laserem? Třeba se vyhýbá sociálním médiím. Vzpomněl si, že si chtěla změnit jméno. Anebo se tu neobjevila z mnohem zásadnějšího důvodu – mohla být mrtvá.

Znovu se podíval na hodinky: byl čas jít se převléct.

To nemůže být ona, pomyslel si a pak v duchu dodal: Jen ať to není ona.

Protože pokud by to byla ona, nesl by za to vinu on.

6

Is it any wonder that my mind's on fire?

Blue Öyster Cult: „Flaming Telepaths“

Cestou domů byla Robin ten večer nezvykle ostražitá, potají srovnávala každého muže ve vagonu se vzpomínkou na vysokou postavu v černé kůži, která jí předala ten hrůzostrašný balík. Když se už potřetí setkala s pohledem mladého hubeného Asiata v laciném obleku, povzbudivě se na ni usmál; sklopila oči a nadále se věnovala výhradně svému telefonu, v němž procházela – když to signál umožňoval – stránky BBC, a podobně jako Strike přemítala, kdy se asi noha objeví ve zprávách.

Čtyřicet minut po odchodu z práce vešla do velkého supermarketu Waitrose u stanice metra nedaleko od svého bydliště. Lednička doma byla téměř prázdná. Matthew nerad nakupoval jídlo a ona si byla jistá (třebaže to během jejich předposlední hádky popřel), že si myslí, že by ona, protože na chod domácnosti přispívá necelou třetinou, měla svůj podíl podpořit oněmi nudnými každodenními úkoly, které on nemá rád.

Svobodní muži plnili své košíky a vozíky hotovými jídly. Pracující ženy pospíchaly uličkami a házely do košíků těstoviny, z nichž se dá rychle uvařit rodinná večeře. Vyčerpaná mladá matka s malým dítětem vriskajícím v kočárku se motala uličkami jako opilá můra, nedokázala se soustředit a v košíku měla jen sáček s mrkví. Robin

procházela obchodem zvolna a cítila se zvláště nesvá. Nebyl tady nikdo, kdo by připomínal muže v koženém motorkářském oblečení, nikdo, kdo by tady číhal a snil o tom, jak Robin uřízne nohy... *uřízne mi nohy...*

„S dovolením!“ ozvala se popuzeně žena středního věku, která se snažila dosáhnout na klobásy. Robin se omluvila a podstoupila, překvapená, že drží v ruce balíček kuřecích stehen. Hodila ho do vozíku a odspěchala na druhý konec obchodu, kde mezi víny a lihovinami našla relativní klid. Tady vytáhla mobil a zavolala Strikovi. Přijal hovor po druhém zazvonění.

„Jsi v pořádku?“

„Ano, jasně že...“

„Kde jsi?“

„Ve Waitrose.“

Těsně vedle Robin zkoumal polici se sherry pomenší proplešatělý muž a jeho oči byly přesně ve výši jejich ňader. Když poodešla stranou, pohnul se jejím směrem. Robin se na něho zpříma zadívala; začervenel se a odešel.

„No, ve Waitrose bys měla být v pohodě.“

„Hm,“ odtušila Robin se zrakem upřeným na mizející záda plešatého muže. „Poslyš, možná to není nic důležitýho, ale právě jsem si na to vzpomněla: v posledních měsících jsme dostali pár divnejch dopisů.“

„Cvoklejš dopisů?“

„Nezačíněj.“

Robin se vždycky ohrazovala proti tak pohrdavému, paušálnímu označení. Od doby, kdy Strike vyřešil svůj druhý vražedný případ, který přitáhl nebyvalou pozornost, se objem jejich excentrické korespondence výrazně zvýšil. Ti nejsrozumitelnější pisatelé jednoduše žádali o peníze, protože předpokládali, že Strike teď musí být nesmírně bohatý. Potom tu byli ti, kteří po Strikovi chtěli, aby se za ně pomstil v podivných osobních nevráživostech, lidé, kteří zřejmě

veškerý svůj bdělý čas zasvětili dokazování extravagantních teorií, lidé, jejichž požadavky a přání byly tak nesourodé a roztěkané, že svědčily pouze o pisatelově duševní nemoci, a konečně („No ale tyhle jsou opravdu cvokly“, podotkla v duchu Robin) hrstka lidí, mužů i žen, jimž Strike připadal přitažlivý.

„Adresovanejš tobě?“ zeptal se Strike, zničehonic naprosto vážně.

„Ne, tobě.“

Slyšela, jak se během hovoru pohybuje po bytě. Pravděpodobně jde dnes večer ven s Elin. O svém vztahu nikdy nemluvil. Kdyby se Elin jednoho dne nezastavila v kanceláři, Robin by se patrně o její existenci ani nedozvěděla – třeba až do chvíle, kdy by se Strike objevil v práci se snubním prstenem na ruce.

„Co v nich bylo?“ zeptal se Strike.

„No, jeden z nich byl od nějaké holky, která si chtěla uříznout nohu. Ptala se tě na radu.“

„Můžeš mi to zopakovat?“

„Chtěla si uříznout nohu,“ vyslovila Robin se zřetelným důrazem a žena vybírající si kousek od ní lahev růžového vína po ní vrhla vyděšený pohled.

„Kristepane,“ zamumlal Strike. „A to nesmím říkat, že to jsou cvoci. Myslíš, že se jí to povedlo a řekla si, že mi dá vědět?“

„Říkala jsem si, že by takový dopis mohl být relevantní,“ odpověděla Robin a měla co dělat, aby se ovládla. „Opravdu jsou lidé, kteří si chtějí uříznout kus těla, to je vědecky popsáný jev a říká se tomu... no, v žádném případě se nepovažují za ‚cvoky‘,“ dodala, když se přesně podle jejího očekávání rozesmál. „A pak je tam ještě jeden od člověka, který se podepsal iniciálami: dlouhý dopis, ve kterém se zešíroka rozebírá tvoje noha a jak ti její ztrátu vynahradí.“

„Kdyby mi ji chtěli vynahradit, tak by mi asi poslali mužskou nohu, nemyslíš? Vypadal bych sakra dost pitomě s...“

„Přestaň,“ skočila mu do řeči. „Nedělej si z toho srandu. Nechápu, jak můžeš.“

„Já nechápu, proč ty nemůžeš,“ odpověděl, ale laskavě.

Zaslechla důvěrně známý skřípavý zvuk, po němž následovalo zařinčení.

„Ty se díváš do cvokařského šuplíku!“

„Já myslím, že bys tomu neměla říkat ‚cvokařskej šuplík‘, Robin. To je dost nezdrovilý vůči našim duševně nemocnejm...“

„Uvidíme se zítra,“ řekla, proti své vůli se usmála a zavěsila do jeho hurónského smíchu.

Dál se vlekla supermarketem a znovu ji zavalila únava, s níž bojovala celý den. Rozhodnout se, co budou mít k večeři, ji stálo nezměrné úsilí; určitě by se jí ulevilo, kdyby mohla jen nakoupit podle seznamu, který by jí připravil někdo jiný. Stejně jako pracující matky, jež hledaly něco k rychlé přípravě, to i Robin vzdala a nabrala spoustu těstovin. Ve frontě u pokladny si pak všimla, že stojí hned za mladou ženou, jejíž dítě se konečně unavilo a teď spalo jako zabitě s vystrčenými pěstičkami a s pevně zavřenýma očima.

„Je rozkošný,“ řekla Robin, protože měla pocit, že dívka potřebuje povzbudit.

„Když spí,“ unaveně se usmála matka.

Robin dorazila domů opravdu hodně vysílená. K jejímu překvapení na ni v úzké chodbě čekal Matthew.

„Já už byl nakoupit!“ řekl, když v jejích rukách uviděl čtyři nadité nákupní tašky, a v jeho hlase zachytila zklamání, že jeho velkorysé gesto přišlo vniveč. „Poslal jsem ti esemesku, že se stavím ve Waitrose!“

„Asi jsem ji neslyšela,“ řekla Robin. „Promiň.“

Pravděpodobně zrovna telefonovala se Strikem. Možná dokonce byli v obchodě ve stejné době, jenže ona samozřejmě polovinu času strávila v úkrytu mezi víny a lihovinami.

Matthew k ní přistoupil s rozevřenou náručí a přitáhl si ji takovým způsobem, že to nemohla pokládat za nic jiného než za protivnou shovívavost. I tak musela připustit, že v tmavém obleku

a s hřívou hustých zlatohnědých vlasů sčesaných z čela vypadá jako vždycky báječně.

„Muselo tě to vyděsit,“ zamumlal a ve vlasech ucítila jeho horký dech.

„Bylo to strašný,“ řekla a objala ho v pase.

Těstoviny snědli v mírumilovném rozpoložení, bez jediné zmínky o Sarah Shadlockové, Strikovi nebo Jacquesi Burgerovi. Ranní zuřivost, s níž hodlala Matthewa přesvědčit, že to nebyla ona, ale Sarah, kdo se obdivně vyjadřoval o kudrnatých vlasech, zcela vyhasla. Robin pocítovala jako odměnu za svůj dospělý, trpělivý přístup, když jí potom Matthew omluvným hlasem oznámil:

„Budu muset po večeri ještě chvíli pracovat.“

„To nevadí,“ řekla Robin. „Já bych stejně chtěla brzy do postele.“

Vzala si s sebou do postele horkou nízkokalorickou čokoládu a výtisk módního časopisu *Grazia*, ale soustředit se nedokázala. Po deseti minutách vstala a přinesla si notebook, vlezla si s ním zpátky do postele a vygooglovala si Jeffa Whittakera.

Jeho profil na Wikipedii viděla už dřív během jednoho provinilého ho pročesávání Strikovy minulosti, ale nyní si jej pročetla mnohem pozorněji. Heslo začínalo důvěrně známým upozorněním:

V tomto článku jsou uvedeny sporné skutečnosti.

Článek vyžaduje další citace a ověření faktů.

Článek pravděpodobně obsahuje neověřená tvrzení autora.

Jeff Whittaker

Jeff Whittaker (narozen 1969) je hudebník, který je známý především jako manžel supergroupie ze sedmdesátých let Ledy Strikové, z jejíhož zabití byl v roce 1994 obviněn.^[1]

Whittaker je vnuk diplomata sira Randolpha Whittakera, nositele Řádu britského impéria a Řádu za vynikající službu.

Dětství a dospívání

Whittaker byl vychován svými prarodiči. Jeho mladistvá matka Patricia Whittakerová byla schizofrenička.^[doplnit citaci] Whittaker nikdy nezjistil, kdo byl jeho otcem.^[doplnit citaci] Byl vyloučen z Gordonstounské internátní školy poté, co vytáhl nůž na jednoho z členů sboru.^[doplnit citaci] Tvrdí, že ho dědeček po vyloučení zavřel na tři dny do kůlny, ale jeho dědeček toto obvinění popírá.^[2] Whittaker utekl z domova a po nějakou dobu vedl během svého dospívání divoký život. Rovněž tvrdí, že pracoval jako hrobník.^[doplnit citaci]

Hudební kariéra

Koncem osmdesátých a začátkem devadesátých let hrál Whittaker na kytaru a psal texty k písním pro řadu thrashmetalových kapel včetně Restorative Art, Devilheart a Necromantic.^{[3][4]}

Osobní život

V roce 1991 se Whittaker seznámil s Ledou Strikovou, bývalou přítelkyní Jonnyho Rokebyho a Ricka Fantoniho, která pracovala pro nahrávací společnost zvažující podepsání smlouvy se skupinou Necromantic.^[doplnit citaci] Whittaker se Strikovou uzavřeli v roce 1992 manželství. V prosinci téhož roku se jim narodil syn Switch LaVey Bloom Whittaker.^[5] V roce 1993 byl Whittaker kvůli své drogové závislosti vyloučen ze skupiny Necromatic.^[doplnit citaci]

Když v roce 1994 Leda Whittakerová zemřela na předávkování heroinem, byl Whittaker obviněn z její vraždy. Obžaloby byl zproštěn.^{[6][7][8][9]}

V roce 1995 byl Whittaker opět zatčen za pokus o ublížení na zdraví a únos svého syna, jenž byl svěřen do péče Whittakerových prarodičů. Za napadení svého dědečka byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody.^[doplnit citaci]

V roce 1998 Whittaker ohrožoval nožem svého spoluzaměstnance a byl odsouzen k tříměsíčnímu nepodmíněnému trestu.^{[10][11]}

V roce 2002 byl uvězněn za to, že zabránil zákonnému pohřbení mrtvého těla. Bylo zjištěno, že Karen Abrahamová, s níž v té době žil, zemřela na selhání srdce, ale Whittaker celý měsíc ukrýval její mrtvolu v jejich společném bytě.^{[12][13][14]}

V roce 2005 byl Whittaker uvězněn za ilegální prodej kokainu.^[15]

Robin si stránku přečetla dvakrát. Špatně se jí dnes večer soustředilo. Jako by jí informace klouzaly po povrchu mysli a mozek je nedokázal vstřebat. Některé části Whittakerova příběhu svou výstředností byly do očí. Proč by někdo měsíc ukrýval mrtvolu? Báł se snad Whittaker, že by ho mohli znovu obžalovat z vraždy, nebo k tomu měl nějaký jiný důvod? Mrtvá těla, údy, kusy mrtvého masa... Napila se horké čokolády a zašklebila se. Chutnala jako ochucený prach; podlehla pocitu, že musí ve svatebních šatech vypadat štíhle, a už celý měsíc si pravou čokoládu odpírala.

Odložila hrníček na noční stolek, vrátila se prsty ke klávesnici a vyhledala si obrázky ze soudního přelíčení s Jeffem Whittakerem.

Obrazovku zaplnily fotografie, na nichž byl dvojí Whittaker, vyfotografovaný s osmiletým odstupem, jak přichází a odchází od dvou různých soudů.

Mladý Whittaker obviněný z vraždy své ženy měl dredy svázané do ohonu. Z jeho postavy v černém obleku s kravatou vyzářovalo jisté šupácké kouzlo, byl natolik vysoký, že hleděl přes hlavy vět-

šiny fotografů, kteří se kolem něho tlačili. Měl vysoké lící kosti, nažloutlou pleť a velké oči posazené nezvykle daleko od sebe: byl to onen druh očí, které mohly patřit básníkovi posedlému opiem stejně jako heretickému knězi.

Whittaker, který čelil obvinění kvůli tomu, že bránil pohřbu jiné ženy, už o svůj přitažlivý tulácký vzhled přišel. Byl silnější, vlasy ostříhané na ježka a vousy mu dodávaly zločinecký výraz. Pouze na očích usazených daleko od sebe se nic nezměnilo, dál z nich vyzařovala aura nestoudné arogance.

Robin pomalu rolovala fotografiemi. Záhy se obrázky, které pokládala za „Strikova Whittakera“, promísily s jinými Whittakery, kteří se někdy ocitli soudu. Cherubínsky vyhlížející Afroameričan jménem Jeff Whittaker pohnal k soudu svého souseda za to, že mu jeho pes opakovaně znečistil trávník.

Proč si Strike myslí, že by mu jeho nevlastní otec (Robin připadalo divné uvažovat o Whittakerovi takto, protože byl jen o pět let starší než Strike) posílal nohu? Přemítala, kdy se Strike asi naposled viděl s mužem, jehož pokládal za vraha své matky. Bylo toho tolik, co o svém šéfovi nevěděla. O své minulosti mluvil nerad.

Robin sklouzla prsty zpět na klávesnici a naťukala *Eric Bloom*.

Když se zahleděla na obrázky rockera ze sedmdesátých let oděného v kůži, jako první ji napadlo, že má přesně stejné vlasy jako Strike: husté, tmavé a kudrnaté. Připomnělo jí to Jacquese Burgera a Sarah Shadlockovou, což jí náladu nijak nezlepšilo. Obrátila svou pozornost ke zbylým dvěma mužům, o nichž se Strike zmínil jako o možných podezřelých, ale nedokázala si vzpomenout na jejich jména. Donald jak? A pak to legrační jméno začínající na B... Většinou mívala vynikající paměť. Strike jí za ni často skládal komplimenty. Proč si nemůže vzpomenout?

Na druhou stranu, co by se změnilo, kdyby se rozpomenout dokázala? S pomocí notebooku sotva vypátráte dva muže, kteří mohou žít úplně kdekoli. Robin pracovala pro detektivní agenturu

dost dlouho na to, aby jí bylo jasné, že lidé, kteří používají falešná jména, vedou drsný život na ulici, pobývají raději ve squatech nebo někde v nájmu a nezapisují se na volební seznamy, snadno propadnou širokou sítí internetových odkazů.

Seděla v zamyšlení několik dalších minut, než s pocitem, že svého šéfa tak nějak zrazuje, natukala do vyhledávacího řádku prohlížeče jméno *Leda Striková*. A s pocitem ještě většího provinění pak dopsala: *nahá*.

Fotografie byla černobílá. Mladá Leda pózovala s rukama vztyčenými nad hlavou, mračno dlouhých tmavých vlasů jí splývalo přes prsa. Dokonce i v náhledové miniatuře Robin rozeznala oblouk zdobného nápisu nad tmavým trojúhelníkem ochlupení v rozkroku. Robin přimhouřila oči, jako by skutečnost, že uvidí snímek trochu rozmazaný, mohla zmírnit její provinění, a rozklikla obraz na monitoru. Nechtěla ho už víc zvětšovat a ani nemusela. Slova *Mistress of* byla zřetelně čitelná.

Za stěnou se ozval šum záchodového větráku. Robin sebou provinile cukla a rychle zavřela stránku, kterou si prohlížela. Matthew si poslední dobou zvykl půjčovat si její notebook a před pár týdny ho přistihla, jak si čte její e-maily Strikovi. Sotva si na to vzpomněla, vrátila se do webového prohlížeče a smazala historii, rozklikla nastavení a po chvilce váhání si změnila heslo na *DontFearTheReaper*. Překazí mu to čenichání.

Když vyklouzla z postele, aby vylila čokoládu do kuchyňského dřezu, napadlo ji, že se ani neobtěžovala vyhledat si podrobnosti o Terenci „Hrobařovi“ Malley. Ovšem policie má zaručeně mnohem větší šanci než ona nebo Strike najít londýnského gangstera.

A stejně na tom nezáleží, pomyslela si ospale, když mířila zpátky do ložnice. *Malley to není*.

7

Good To Feel Hungry

Samozřejmě že přišel o zdravý rozum, s nímž se narodil – to bylo oblíbené úsloví jeho matky, zlomyslné a bezcitné mrchy (*Už nemáš ten zdravý rozum, s nímž ses narodil, že ne, ty pitomej hajzlíku?*). Kdyby totiž měl zdravý rozum, s nímž se narodil, nesledoval by Sekretářku hned den poté, co jí předal nohu. Jenže bylo těžké odolat pokušení, když nevěděl, kdy příště se mu naskytne příležitost. Nutková touha znovu ji stopovat v něm narostla přes noc, chtěl vidět, jak vypadá teď, když už otevřela jeho dárek.

Od zítřka bude jeho svoboda silně omezená, protože To bude doma a To vyžaduje v době své přítomnosti jeho pozornost. Udržovat To ve šťastné náladě bylo velice důležité, v neposlední řadě kvůli tomu, že To vydělává peníze. To je stupidní, šerednost sama, a tolik prahne po lásce, že si ani nevšimá, že ho vydržuje.

Jakmile toho rána vypravil To do práce, pospíchal z domu, aby počkal na Sekretářku u její stanice metra, což bylo prozíravé rozhodnutí, protože vůbec nezamířila do kanceláře. Napadlo ho, že zásilka s nohou by mohla narušit její běžnou pracovní činnost, a nemýlil se. On se skoro nikdy nemýlil.

Uměl sledovat lidi. Dnes používal chvílemi černý kulich, jindy neměl na hlavě nic. Svlékl se do trička, potom si oblékl bundu

a pak si ji obrátil naruby, občas si nasadil sluneční brýle, jindy byl bez nich.

Sekretářčina cena – převyšující cenu kterékoli jiné ženy, s níž by se mohl ocitnout o samotě – spočívala v tom, co se skrže ni chystal způsobit Strikovi. Jeho vytouženým cílem bylo pomstít se Strikovi – brutálně a natrvalo – a tato touha v něm rostla tak dlouho, až se stala ústřední ambicí jeho života. Byl takový odjakživa. Jestliže mu někdo zkřížil plány, zapamatoval si to a nakonec, jen co se naskytlá příležitost, i kdyby to mělo být po letech, dostal dotyčný svoje. Cormoran Strike mu ublížil víc než kterýkoli jiný člověk a zaplatí za to spravedlivou cenu.

Na několik let se mu Strike ztratil z očí, ale potom mu náhlá publicita toho hajzla znovu odhalila. A byl teď oslavovaný jako hrdina. To bylo přece postavení, po kterém vždycky toužil *on*. Jako by musel pít ocet, dusil se servilními články o tom pičusovi, ale musel spolykat všechno, co dokázal, protože pokud chcete napáchat co největší škody, musíte svůj cíl dokonale znát. Měl v úmyslu způsobit Cormoranu Strikovi nadlidskou – nikoli lidskou, protože on sám je víc než pouhý člověk –, ano, nadlidskou bolest. Muselo to být něco úplně jiného než bodnutí nožem někde v temném koutě. Ne, Strikův trest musí být dlouhý, pomalý a neobvyklý, děsivější, mučivější a nakonec drtivě pustošivý.

Nikdo se nikdy nedozví, že to provedl on; proč by taky měl? Unikl před odhalením už třikrát za sebou: tři ženy jsou mrtvé a nikdo nemá ani páru, kdo ty činy spáchal. S tím vědomím četl dnešní *Metro* bez sebemenší stopy strachu; cítil jen hrdé uspokojení nad hysterickým líčením příběhu s useknutou nohou, vychutnával si vlnu strachu a nejistoty, která stoupala z každého článku: nechápavý bekot stáda ovcí, když ucítí vlka.

Teď už mu chybělo jen to, aby Sekretářka na chvílku zašla do nějaké opuštěné ulice... Jenomže Londýn po celý den pulzoval a všude se to hemžilo lidmi, a tak se musel spokojit s tím, že ji jen

znechuceně a napjatě vyhlížel, zatímco bloumal kolem sídla London School of Economics.

Ona taky kohosi sledovala a bylo snadné zjistit, o koho jde. Její kořist měla uměle prodloužené zářivě platinové vlasy a uprostřed odpoledne Sekretářku dovedla zpátky na Tottenham Court Road.

Sekretářka zapadla do hospody naproti erotickému klubu, v němž sledovaná žena zmizela. Zvažoval, jestli má jít za ní dovnitř, ale připadala mu dnes nebezpečně ostražitá, a tak zašel raději do japonského bistra s velkými skleněnými výlohami přímo naproti hospodě, vybral si stůl nedaleko okna a čekal, až se Sekretářka opět vynoří.

Určitě k tomu dojde, říkal si, když zpoza slunečních brýlí sledoval hustý provoz na ulici. Dostane ji. Musel se k té myšlence upínat, protože dnes večer se bude muset vrátit k To a k jejich polovičatému, vylhanému životu, díky němuž se jeho pravé já mohlo potají volně pohybovat a dýchat.

Špinavé a zaprášené okno londýnského bistra odráželo jeho prázdný výraz, zbavený civilizované škrabošky, kterou si nasazoval, aby nalákal ženy, jež podlehly jeho kouzlu a posléze jeho nožům. Na povrch vystoupil tvor, který v něm žil, tvor, který netoužil po ničem jiném než dokázat svou nadřazenost.

8

I seem to see a rose,
I reach out, then it goes.

Blue Öyster Cult: „Lonely Teardrops“

Přesně jak Strike očekával, sotva zprávy o useknuté noze pronikly do médií, zavolal mu v úterý časně zrána jeho starý známý Dominic Culpepper z *News of the World* a sršel zlostí. Novinář odmítal připustit, že Strike mohl mít legitimní důvody, proč ho nekontaktoval hned poté, co obdržel useknutou lidskou končetinu, a Strike jeho dotčenost znásobil, když nepřistoupil na Culpepperovu výzvu, aby ho výměnou za tučný honorář informoval o všech nových skutečnostech v případě. Culpepper dříve Strikovi přihrával placenou práci, a už když detektiv pokládal sluchátko, tušil, že tento zdroj příjmu do budoucna vyschne. Culpepper nebyl velkorysý člověk.

Strike poprvé mluvil s Robin až dlouho po poledni. Zavolal jí z nacpaného expresního vlaku, kterým se s batohem na zádech vracel z Heathrow.

„Kde jsi?“ zeptal se.

„V hospodě naproti Spearmint Rhino,“ odpověděla. „Jmenuje se to tady Court. Kde jsi ty?“

„Vracím se z letiště. Šílenej taťka nasedl do letadla, chválabohu.“

Šílenej taťka byl bohatý bankéř z mezinárodní instituce, jehož Strike sledoval na žádost jeho ženy. Manželský pár sváděl tvrdou bitvu o to, komu soud svěří do péče jejich děti. Manželův odlet do

Chicaga znamenal, že Strike bude mít na několik nocí oraz a nebude ho muset sledovat, jak ve čtyři hodiny ráno sedí v autě před domem své ženy a dalekohledem s nočním viděním nahlíží do pokojů svých malých synů.

„Přijedu za tebou,“ řekl Strike. „Sed' tam a nikam nechoď – leda by Platinová vyrazila ven s nějakým kunčoftem, pochopitelně.“

Platinová byla ruská studentka ekonomie a erotická tanečnice. Najal si je její milenec, muž, kterému Strike s Robin přezdívali „Dvoják“. Jednak už to bylo podruhé, co pro něj sledovali jeho blondatou milenku, a jednak ho podezírali ze závislosti na informacích o tom, kde a jak ho milenky podvádějí. Robin připadal Dvoják děsivý a politováníhodný zároveň. S Platinovou se seznámil v klubu, který teď Robin sledovala, a Robin se Strikem měli za úkol zjistit, jestli se náhodou i některým dalším mužům nedostává extra potěšení, jímž nyní dívka zahrnovala Dvojáka.

Zvláštní na tom bylo, ačkoli se tomu sám zdráhal uvěřit a zjevně se mu to ani zvlášť nezamlouvalo, že si Dvoják tentokrát zřejmě vybral netypicky monogamní milenku. Po několikátýdenním sledování Robin zjistila, že jde o značně samotářskou bytost, která tráví polední přestávky nejraději sama s knížkami a s kolegyněmi se dává do řeči jen zřídka.

„Evidentně v tom klubu pracuje, aby si mohla platit školu,“ oznámila Robin rozhořčeně Strikovi po prvním týdnu sledování. „Pokud Dvoják nechce, aby ji očumovali cizí chlapi, proč jí nepomůže finančně?“

„Nejvíc ho na ní přitahuje právě to, že předvádí erotické tance pro jiné,“ odpověděl jí Strike trpělivě. „Spíš se divím, že si někoho jako ona nenašel už dávno. Je pro něj dokonalá.“

Strike byl v klubu krátce poté, co zakázku dostali, a zajistil si výpomoc smutnooké brunetky s nepravděpodobným jménem Raven, s níž se dohodl, že na dívku jeho klienta dohlédne. Raven se měla každý den hlásit a informovat je, k čemu se Platinová chystá, a oka-

mžitě jim oznámit, kdyby snad někomu dávala své telefonní číslo nebo některému klientovi věnovala přílišnou pozornost. Pravidla klubu jakékoli dotyky a nabízení sexuálních služeb zakazovala, ale Dvoják byl stále přesvědčený („Ubohej nešťastnej kretén,“ říkal o něm Strike), že je jen jedním ze zástupu mužů, kteří ji zvou na večeri a sdílejí s ní lože.

„Stejně pořád nechápu, proč musíme ten klub sledovat,“ povzdychla si Robin do telefonu, nikoli poprvé. „Raven nám přece může zatelefonovat kamkoli.“

„Dobře víš proč,“ řekl Strike, který se chystal vystoupit. „Má rád fotky.“

„Ale vždyť na nich není nic jinýho, než jak jde do práce nebo zase z práce.“

„Na tom nezáleží. Jeho to rajcuje. Navíc je přesvědčený o tom, že někdy v dohledný době musí z klubu odejít s nějakým ruským oligarchou.“

„Nepřipadá ti někdy ta práce nízká a odporná?“

„Riziko povolání,“ prohodil Strike nevzrušeně. „Za chvíli jsem u tebe.“

Robin čekala uprostřed květovaných a zlatistých tapet. Brokátem potažená křesílka a neladící stínítka lamp ostře kontrastovala s obrovskými plazmovými obrazovkami, na nichž běžel fotbalový zápas a reklamy na Coca-Colu. Stěny bez tapet byly vymalované módním odstínem světle šedé barvy, jímž si nedávno vymalovala obývací Matthewova sestra. Robin to připadalo depresivní. V pozorování vchodu do klubu jí částečně překáželo dřevěné zábradlí schodiště do patra. Venku se po ulici valil oběma směry hustý provoz, řada dvoupatrových autobusů jí co chvíli zakryla výhled na průčelí klubu.

Strike dorazil s podrážděným výrazem.

„Přišli jsme o Radforda,“ řekl a hodil si batoh k vysokému stolku nedaleko okna, u kterého seděla. „Teď mi volal.“

„Ne!“

„Už jo. Podle něj teď budíš takovej zájem novinářů, že tě v tý svý kanceláři nemůže upíchnout.“

Tisk dostal zprávu o uříznuté noze toho dne v šest hodin ráno. Wardle dodržel slovo, které dal Strikovi, a předem ho varoval. Detektiv opustil svůj podkrovní byt ještě nad ránem, s náhradním oblečením na několik příštích dní v tašce. Věděl, že novináři zanedlouho začnou jeho kancelář obléhat; nebude to poprvé.

„A Khan z toho taky vycouval,“ pokračoval Strike, když se k Robin vrátil s pintou v ruce a uvelebil se na barové stoličce. „Obrátí se prý na agenturu, kam nechodí poštou kusy mrtvol.“

„*Debil*,“ zlobila se Robin a dodala: „Čemu se tak tlešíš?“

„Ničemu.“ Nechtěl jí prozradit, jak se mu vždycky líbí, když to slovo vysloví. Zaznívaly v něm stopy jinak neznatelného yorkshirského přízvuku.

„Samý dobrý kšefty!“ řekla Robin.

Strike souhlasně přikývl a zadíval se na průčelí Spearmint Rhino.

„Co Platinová? Raven se hlásila?“

Jelikož Raven telefonovala zrovna před chvílí, mohla Robin Strika informovat, že jako obvykle nemá žádné nové zprávy. Platinová byla mezi zákazníky oblíbená a přes den už třikrát tančila, ale zcela v mezích pravidel podniku a ve vši slušnosti.

„Četlas noviny?“ zeptal se a ukázal na pohozený výtisk *Mirroru* na nedalekém stolku.

„Jenom na internetu,“ řekla Robin.

„Snad to přinese nějaké informace,“ řekl Strike. „Někdo si přece musel všimnout, že mu chybí noha.“

„Ha ha ha,“ pronesla Robin.

„Moc brzo?“

„Jo,“ přisvědčila chladně.

„Včera v noci jsem taky trochu brouzдал po internetu,“ poznamenal Strike. „Brockbank možná bydlel v roce 2006 v Manchesteru.“

„Jak víš, že to je on?“

„To nevím, ale byl to chlápek přibližně správného věku a s odpovídající iniciálou druhého křestního jména...“

„Ty si pamatuješ jeho druhý křestní jméno?“

„Jo,“ potvrdil Strike. „Ale moc to nevypadá, že by tam ještě bydlel. S Laingem je to stejný případ. Jsem si docela jistej jeho adresou v Corby v roce 2008, ale přestěhoval se. Jak dlouho,“ dodal Strike s pohledem upřeným přes ulici, „sedí tamhle naproti v bistru ten chlápek v maskáčové bundě a slunečních brýlích?“

„Asi půl hodiny.“

Strike měl silný dojem, že ho muž ve slunečních brýlích pozoruje a zírá na něj přes ulici skrz dvě okna. Byl rozložitý v ramenou a měl dlouhé nohy, takže se zdálo, že je na stříbrnou židličku nepřiměřeně mohutný. Odrazy projíždějících aut a kolemjdoucích neustále tříštily obraz v okně a Strike si nemohl být stoprocentně jistý, ale zdálo se, že ten muž má na tváři husté strniště.

„Jaké je to tam uvnitř?“ zeptala se Robin a ukázala na dvojitá vrata klubu Spearmint Rhino pod těžkou kovovou markýzou.

„V striptýzovém klubu?“ ujišťoval se mírně zaskočený Strike.

„Ne, asi v tom japonském bistru,“ odsekla Robin sarkasticky. „Samozřejmě že v tom striptýzovém klubu.“

„V pohodě,“ odtušil, ale nebyl si úplně jistý, na co se ho vlastně ptá.

„Jak to tam vypadá?“

„Zlatý ozdob. Zrcadla. Tlumený světla.“ Když na něho dál tázavě hleděla, dodal: „Uprostřed je tyč, u které se tančí.“

„Takže se tam netančí zákazníkům na klíně? Žádné lap dance?“

„Na to tam jsou privátní kabiny.“

„Co mají ty holky na sobě?“

„Já nevím... moc toho není...“

Zazvonil mu mobil: Elin.

Robin odvrátila zrak a pohrávala si s falešnými brýlemi na stolečku před sebou. Ve skutečnosti v sobě měly zabudovaný miniaturní